

Studiul 10: Pocăința și iertarea

Sabat după-amiază, 30 mai

De memorat:

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.”

1 Ioan 1:9.

Țara promisă le părea foarte departe israeliților, câmpați sub stâlpul de nor pe câmpie. Moise urcase în întunericul gros, care acoperise vârful muntelui cu multe zile înainte. Cu siguranță – se gândeau ei – conducătorul lor murise deja, dacă nu de foame, atunci poate mistuit de focul care ardea pe vârful. Mulțimea pestriță era neliniștită și nerăbdătoare, gata să pornească spre țara unde curge lapte și miere. Deși aceiași oameni încheiaseră doar cu câteva zile mai devreme un legământ solemn cu Dumnezeu să asculte de El, acum voiau o imagine pe care să o poată vedea. Așa că s-au adunat în jurul cortului lui Aaron și au cerut să le facă un idol. Temându-se pentru propria sa siguranță, Aaron a fost de acord.

În Exodul 32 – 34 citim cum s-a desfășurat această tristă istorie, care este doar una dintre relatările din Scriptură care ne învață despre pocăință și iertare – tema studiului din această săptămână. Ai în vedere tema textului de memorat, pe măsură ce parcurgi secțiunile de studiu din fiecare zi! Da, păcătuim, dar, datorită jertfei de pe cruce și planului de salvare, iertarea este la îndemâna celui sincer care își mărturisește păcatul și se pocăiește.

Agitația vieții

Fusese o săptămână foarte aglomerată. Era vineri după-amiază, iar lucrurile urgente păreau să le eclipseze pe cele importante. Înainte să își dea seama, soarele apusese deja. Au avut o cină specială în familie, apoi s-au închinat împreună. În dimineața de Sabat s-a trezit devreme. Fiindcă nu a putut să nu observe baia murdară, a curățat-o repede. Apoi a văzut că fiul ei mai mic udase patul, așa că a băgat cearșafurile în mașina de spălat, împreună cu alte haine. Pregătind micul-dejun, și-a dat seama că nu avea desert pentru prânz, așa că a copt repede un chec cu banane. A observat că soțul ei avea nevoie de o cămașă călcată pentru biserică, așa că a făcut-o și pe asta, apoi a împăturit câteva haine și a scos gunoiul. În acel moment a avut o revelație: *E Sabat – ziua pe care o iubesc cel mai mult! Totuși, iată-mă făcând atâtea treburi și lăsându-mă distrasă de la ceea ce este cu adevărat Sabatul – să mă apropii de Dumnezeu!* Pentru o clipă, mintea ei a început să justifice faptele – toate trebuiau făcute. Dar chiar așa era? Și-a dat seama că era ca Marta, „împărțită cu multă slujire” (Luca 10:40), dar i-au răsunit în minte cuvintele lui Isus: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua” (Luca 10:41,42). *Partea cea bună* – să stea la picioarele lui Isus dintr-o dragoste profundă pentru El. Nu doar în Sabat, ci în fiecare zi. În dimineața aceea, ea nu alesese partea cea bună. Îl iubea pe Dumnezeu, dar prea ușor uita că El îi dăduse Sabatul ca un dar în timp, menit să le întărească relația. Lacrimi tăcute îi curgeau pe obraji în timp ce stătea în bucătăria cufundată în liniște.

Scopul acestui exemplu nu este să ne arate ce ar trebui sau nu să facem în Sabat, ci să ne conștientizeze că este important să observăm acele lucruri care ne slăbesc relația cu Dumnezeu. Când simțim durerea păcatului și a separării și facem apel la El, Domnul Isus este foarte aproape (Psalmii 53:2). În mâinile Lui însângerate ține o haină albă. Ne vede lacrimile de pocăință și ne scoate hainele murdare. Apoi ne acoperă cu haina curată a neprihănirii Sale, care ne învelește complet. Neprihănirea Lui acoperă păcatul nostru – pe deplin. Ne putem spăla haina în sângele Lui (Apocalipsa 7:14).

1. Cum ne transmit Isaia 64:6; Zaharia 3:4 și Isaia 61:10 acest adevăr important despre neprihănirea lui Hristos? De ce trebuie să ne agățăm mereu cu toată puterea de promisiunile făcute aici?

Isaia 64:6

⁶ Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul.

Zaharia 3:4

⁴ Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!” Apoi a zis lui Iosua: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!”

Isaia 61:10

¹⁰ „Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei.

Îndemnurile Duhului Sfânt

În timp ce se gândea la distanța dintre el și soția lui, știa că greșise. Fusese aspru și lipsit de bunătate și spusese lucruri pe care le regreta. Totuși următorul lui gând a fost: Dar nu merita și ea, măcar puțin?

Ți se pare cunoscut acest gen de gânduri? E ușor să treci de la un sentiment de remușcare la o justificare a atitudinilor și faptelor. Nu este întotdeauna ușor să spunem „Îmi pare rău...” atunci când am greșit, dar acest lucru este esențial pentru refacerea sau întărirea oricărei relații.

La fel este și în relația noastră cu Dumnezeu. Duhul Sfânt ne amintește adesea păcatele pe care le comitem. Inima noastră este mișcată de aceste îndemnuri, dar ajungem ușor să respingem acea voce blândă și tainică, justificând modul în care am acționat. Unul dintre rolurile Duhului Sfânt este să dovedească „lumea vinovată în ce privește păcatul” (Ioan 16:8). Ce dar incredibil de la Dumnezeu (Luca 11:13), dată fiind marea noastră nevoie de a ni se dovedi păcatul și de a repara distanța care se poate strecura în umblarea noastră cu Dumnezeu!

2. Citește Osea 6! Ce lucru special observi la modul în care Se descrie Dumnezeu în apelul Său la pocăință?

Osea 6

¹ „Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilile.

² El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui.

³ Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul!” –

⁴ „Ce să-ți fac, Efraime? Ce să-ți fac, Iudo? Evlavia voastră este ca norul de dimineață și ca roua care trece curând.

⁵ De aceea îi voi biciui prin proroci, îi voi ucide prin cuvintele gurii Mele, și judecățile Mele vor străluci ca lumina!

⁶ Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu, mai mult decât arderi de tot!

⁷ Dar ei au călcat legământul, ca oricare om de rând; și nu Mi-au fost credincioși atunci.

⁸ Galaadul este o cetate de nelegiuți, plină de urme de sânge!

⁹ Ceata preoților este ca o ceată de tâlhari care stă la pândă, săvârșind omurii pe drumul Sihemului; da, se dedau la mișelii.

¹⁰ În casa lui Israel am văzut lucruri grozave: acolo Efraim curvește, Israel se spurcă.

¹¹ Și ție, Iudo, îți este pregătit un seceriș, când voi aduce înapoi pe robii de război ai poporului Meu!

Gândește-te la rolul Duhului Sfânt în procesul de re-atașare de viață (Ioan 15:4)! „Adesea noi ne întristăm pentru că faptele rele au urmări neplăcute pentru noi, dar aceasta nu e pocăință. Adevărata întristare pentru păcat este urmarea lucrării Duhului Sfânt. Duhul dezvăluie nerecunoștința inimii care L-a disprețuit și L-a întristat pe Mântuitorul și ne aduce în pocăință la piciorul crucii. Prin fiecare păcat, Isus este rănit din nou; [...] plângem pentru păcatele care I-au produs chin și suferință. Un astfel de plâns va duce la renunțarea la păcat” (Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, p. 300).

Adevărul este că nu putem crește în relația noastră cu Dumnezeu atunci când păcatul ales și prețuit stă între noi și El. Nu putem fi perfecți, dar putem – și ar trebui – să ne pocăim de păcatele noastre atunci când Duhul Sfânt ni le aduce în atenție (Efeseni 4:30).

*Când ai auzit ultima dată o mustrare sau un apel la pocăință?
Cum ai răspuns? Petrece chiar acum câteva momente în rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să-ți înmoaie inima și să-ți deschidă urechile să-I auzi glasul prin Cuvântul Său în această săptămână!*

Adevărata pocăință

Lumea seculară ne bombardează cu mesaje despre independență, răsfăț și plăceri personale, dar și autopromovare – opusul invitației lui Dumnezeu la slujire și smerenie. Interesant este că primele cuvinte consemnate în Biblie rostite de Ioan Botezătorul și de Domnul Isus au fost asemănătoare. Ioan a spus: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3:2), iar Isus: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15; vezi și Luca 24:46,47). Atât Domnul Isus, cât și Ioan îi chemau pe ascultători la pocăință pentru că împărăția cerurilor era aproape. Nu cumva acest mesaj este la fel de relevant și pentru noi astăzi?

3. Studiază Faptele apostolilor 3:18,19! De ce este pocăința atât de importantă în procesul creșterii spirituale? Ce sunt „vremurile de înviore”?

Faptele apostolilor 3:18,19

¹⁸ Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi.

¹⁹ Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore

Bunătatea și îngăduința lui Dumnezeu ne îndeamnă la pocăință (Romani 2:4). Pocăința implică doi pași: (1) regretul sincer pentru păcatele comise și (2) hotărârea sinceră de a renunța la păcat. În Biblie, pocăința este aproape întotdeauna legată de iertare. Noi ne pocăim cu adevărat; Dumnezeu iartă. Atât de simplu (1 Ioan 1:9; Apocalipsa 3:19). „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). În vreme ce noi ne pregătim sufletul pentru a doua venire, Dumnezeu ne oferă timp să ne punem în ordine relația cu El.

Domnul Isus a suferit, a murit și a înviat pentru ca, atunci când ne pocăim, harul Său să poată face o minune în viața noastră. Spre

deosebire de lume, care ne spune că suntem bine așa cum suntem, Dumnezeu ne cere să apelăm la El cu pocăință și credință (Faptele 20:21), lăsându-ne total pe mâna Sa ca să ne curețe și să ne modeleze frumos caracterul după chipul Său, ca să dăm mărturie despre El (Ioan 15:2,8). Astfel, creștem și aducem rod demn de pocăință (Matei 3:8).

„Pocăința în cursul căreia nu se vede schimbare nu este reală. Neprihănirea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatele nemărturisite și nepărăsite; ea este un principiu de viață care transformă caracterul și stăpânește comportamentul” (Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/ Viața lui Iisus, p. 555, 556).

Pocăința duce la viață (Faptele 11:18) și este o parte esențială a creșterii în relația cu Dumnezeu. Care etapă din procesul de predare, de pocăință și de curățare de către Dumnezeu ți se pare cea mai dificilă?

Faptele 11:18

¹⁸ După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu și au zis: „Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața.”

Har suficient

Când simțim povara păcatului comis și Îl lăsăm pe Duhul Sfânt să ne conducă la piciorul crucii, ar trebui să cerem iertare de la Dumnezeu, știind că „Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate” (Psalmii 103:8). Aceleași calități au fost exprimate de Dumnezeu Însuși (Exodul 34:6) după ce poporul Său ales Îl întristase.

4. Ce adevăr esențial găsim în Exodul 34:1-10?

Exodul 34:1-10

¹ Domnul a zis lui Moise: „Taie două table de piatră ca cele dintâi, și Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi pe care le-ai sfărâmat.

² Fii gata dis-de-dimineată și suie-te de dimineată pe muntele Sinai; să stai acolo înaintea Mea, pe vârful muntelui.

³ Nimeni să nu se suie cu tine și nimeni să nu se arate pe tot muntele; și nici boi, nici oi să nu pască pe lângă muntele acesta.”

⁴ Moise a tăiat două table de piatră ca și cele dintâi; s-a sculat dis-de-dimineată și s-a suit pe muntele Sinai, după cum îi poruncise Domnul; și a luat în mână cele două table de piatră.

⁵ Domnul S-a coborât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului.

⁶ Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie,

⁷ care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!”

⁸ Îndată, Moise s-a plecat până la pământ și s-a închinat.

⁹ El a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, Te rog să mergi în mijlocul nostru, Doamne; poporul acesta este în adevăr un popor încăpățânat, dar iartă-ne fărădelegile și păcatele noastre și ia-ne în stăpânirea Ta!”

¹⁰ Domnul a răspuns: „Iată, Eu fac un legământ. Voi face, în fața întregului popor, minuni care n-au avut loc în nicio țară și la niciun neam; tot poporul care este în jurul tău va vedea lucrarea Domnului, și prin tine voi face lucruri înfricoșate.

Faptul că Domnul este îndurător și milostiv, încet la mânie și plin de bunătate este și exact motivul pentru care Isus a murit pe cruce – pentru ca relația noastră cu Dumnezeu să poată fi refăcută. Atunci când suntem dispuși să ne recunoaștem și să ne mărturisim păcatul, când spunem: O, Doamne, iată-mă din nou... „Ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13), Domnul Isus – Cel care deja lucrează în noi și pentru noi prin Duhul Sfânt, chiar înainte să apelăm la El – vede povara și o ia asupra Lui. Poverile noastre sunt ridicate la Calvar, iar Domnul Isus este cu siguranță foarte aproape atunci când venim la El și, chiar dinainte, ne caută, ca Păstorul cel Bun, și stă la ușă și bate (Apocalipsa 3:20). Să nu stăm departe de cruce, privind spre Dumnezeu de la distanță! Să alergăm la Isus și să dăm la schimb păcatele și poverile noastre pe neprihănirea Lui (Zaharia 3:4)!

5. Citește cu atenție următoarele versete și notează ce înțelegi tu despre harul divin:

„Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23).

„Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 5:20,21).

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

Cea mai scumpă haină

Adesea în ochii lumii, bogăția este definită prin îmbrăcăminte frumoasă. Unii spun: „Mă îmbrac așa ca să exprim cine sunt.” Dar în cer, ceea ce există în afara relațiilor noastre va păli în importanță (Matei 6:19-21). Identitatea noastră ar trebui să fie acoperită cu totul de Domnul Isus și de haina Sa perfectă a neprihăririi.

6. Citește pilda din Matei 22:1-14, pe care Domnul Isus a spus-o pentru a explica acest lucru! Ce mesaje poți găsi în această parabolă?

Matei 22:1-14

¹ Isus a luat cuvântul și le-a vorbit iarăși în pilde. Și a zis:

² „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său.

³ A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină.

⁴ A trimis iarăși alți robi și le-a zis: „Spuneți celor poftiți: „Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.”

⁵ Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui, și altul la negustoria lui.

⁶ Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât.

⁷ Când a auzit împăratul, s-a mâniat; a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea.

⁸ Atunci a zis robilor săi: „Nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea.

⁹ Duceți-vă, dar, la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.”

¹⁰ Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți.

¹¹ Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă.

¹² „Prietene”, i-a zis el, „cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?” Omul acela a amuțit.

¹³ Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: „Legați-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

¹⁴ Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.”

Isus l-a numit pe omul fără haină „prieteni” și, deși acesta nu răspunde, trebuie să fi existat o relație între ei. Omul trebuie să fi știut despre necesitatea hainei, dar alesese să nu o poarte. Caracterul Domnului Isus este desăvârșit, impecabil, iar El ni-l oferă ca să ne îmbrăcăm „cu în subțire, strălucitor și curat”, „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Apocalipsa 19:8; Efeseni 5:27).

Inul alb „reprezintă neprihănirea lui Hristos, caracterul Său nepătat, care, prin credință, le este atribuit tuturor celor care Îl acceptă ca Mântuitorul lor personal” (Ellen G. White, Parabolele Domnului Hristos, p. 310).

Adam și Eva purtau o haină albă de lumină blândă, înainte să păcătuiască; după ce au păcătuit, au realizat că erau goi (Geneza 3:7). Atunci Dumnezeu a înlocuit haina de frunze de smochin făcută de ei cu o haină din piele de animal. A fost nevoie de o jertfă pentru a produce acea haină. În același fel, acceptăm jertfa Domnului Isus atunci când primim haina neprihănirii Lui. „Goi și rușinați, ei au încercat să înlocuiască veșmintele cerești, confecționându-și haine din frunze de smochin. [...] Nimic din ceea ce omul e în stare să conceapă nu poate înlocui haina nevinovăției pierdute. Niciun veșmânt din frunze de smochin, nicio îmbrăcăminte modernă a lumii nu poate fi purtată de aceia care stau la masa de nuntă a Mielului alături de Domnul Hristos și de îngerii. Numai haina pregătită de Domnul Hristos Însuși ne poate face corespunzători pentru a apărea în prezența lui Dumnezeu. Fiecare suflet credincios și pocăit va fi îmbrăcat de Domnul Hristos cu haina neprihănirii Sale” (Ellen G. White, Parabolele Domnului Hristos, p. 311).

Meditează la faptul că zilnic ar trebui să ne îmbrăcăm cu haina neprihănirii Domnului Isus! Ce înseamnă la nivel practic acest lucru și cum îl putem îndeplini?

Un gând de încheiere

Biblia folosește adesea metafore agricole pentru a descrie starea noastră spirituală. Osea 10:12 este un exemplu care surprinde ce am discutat în această săptămână: „Semănați potrivit cu neprihănirea, și veți secera potrivit cu îndurarea. Deșteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să vă plouă mântuire.”

Noi semănăm, secerăm, deștelenim pământul tare și Îl căutăm pe Dumnezeu pentru a ne apropia de El. Solul inimii noastre trebuie să fie pregătit și gata să primească ploaia (Duhul Sfânt). Dumnezeu ne poate da dorința de a pregăti solul, dar, în cele din urmă, relația cu El este un parteneriat (vezi Filipeni 2:12,13). Trebuie să ne întoarcem privirea spre El, să-L căutăm și să ne alipim de El. Apoi El acționează în noi pentru a face restul.

De reținut: Identificarea păcatelor noastre ca răspuns la îndemnul Duhului Sfânt și predarea de sine în pocăință sunt părți esențiale ale unei relații vii cu Dumnezeu. Convingerea că suntem pe deplin iertați și acoperiți de haina neprihănilor Domnului Isus este cea mai transformatoare experiență pentru o ființă umană. Simțim nu doar că povara păcatului a fost ridicată, dar și că dragostea lui Dumnezeu ne înconjoară, pe măsură ce ne apropiem de El. Aceasta ne leagă de Dumnezeu, ne întărește spiritual și ne determină să-L iubim cu fiecare fibră a ființei noastre.

Zilnic: 2 Cronici 36 – Ezra 6; Ellen G. White, *Dietă și hrană*, cap. 16 (integral)

1. În ce an al domniei lui a dat Cyrus libertate evreilor să se întoarcă în țara lor?
2. Ce trebuiau să le dea oamenii locului celor din rămășițele din poporul Domnului?
3. Prin ce cuvinte cântau preoții, mărimdu-L pe Domnul?
4. Cine a ajutat la zidirea Casei lui Dumnezeu prin Zorobabel și Iosua?

5. **De ce nu este cel mai bun lucru să-i supunem pe pacienții lumești, marcați de îngăduința de sine, la o dietă atât de strictă?**